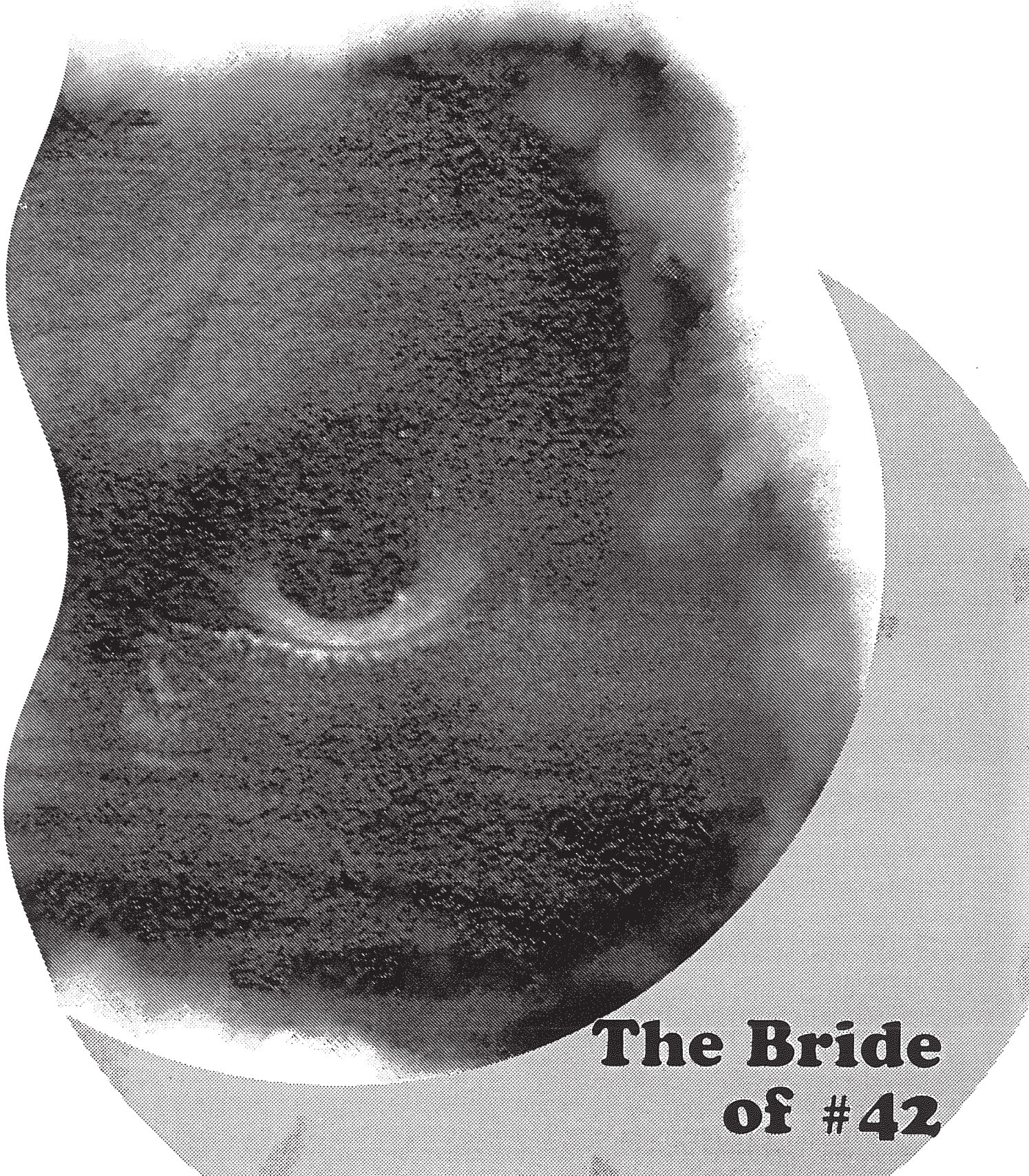

**ALIE-
NISTI**

JYVÄSKYLÄN
**SCIENCE
FICTION**
SEURA **42**

**The Bride
of #42**

ALIENISTI

THE BRIDE OF #42

4 1/2. numero 3. vuosikerta

JULKAISIJA:

Jyväskylän Science Fiction Seura 42

POSTISHIRTOTILI:

TA 1738 342

OSOITE:

c/o Otto Mäkelä
Kauppakatu 1 B 18
40100 JYVÄSKYLÄ

PÄÄTOIMITTAJA:

Otto Mäkelä

Puh. koti (941) 613 847

työ (941) 603 584

BBS (941) 211 562

E-mail: otto@jyu.fi

KOPIOLAITOS: Valos-kopio, helmi/1992

Jäsenmaksu vuodelle 1992 on MK 30.

Yksittäisten artikkelien ja novellien tekijänoikeudet (© 1992) ovat kirjoittajilla, koosteen tekijänoikeudet Seura 42:lla.

KANSI/© 30.1.1992 SID SID KERÄNEN:

Cover Trivial Name: "Where's my pride?", quotes a beast 'bout his bride.

Name for Industrial Use: Imagine, if you can, seeing through a purplered haze from your only, right eye bag (almost all what is left of you) how the red bifurcated beast stares deep into your eyes, into your soul, grabbing your throat with long muddy and stiff claws and fingerlike things making you squirm futilely for your life when he quotes (see Trivial Name).

TAITTO, TYPOGRAFIA & ALIENISTI-LOGO:

© Poka Seku Vain/S.A. Edit. M'ENFIN

under exclusive license of

Hepuli-kohtaus-sarjat/Heart Attack Series, Inc./Sid Sid Keränen

Sisällys

Pertsan in memoriam	3
<i>Irma Hirsjärvi:</i> Huomenna stratosfääri tanssi	4
<i>Johanna Vainikainen:</i> Suomen Tolkien -seura perustettu!	6
<i>Rubert Goodwins (suom. Jussi Vainikainen):</i> Taivaan kylmät tuulet	8
<i>Marko Ahonen:</i> Viimeinen kesä	13
<i>Jussi Vainikainen:</i> Blue Oyster Cult	19

Kuvitus

Jussi Vainikainen: s. 12, 15, 18

Paula Heinonen: s. 9, 11

Päästökirjoitus:

Arvoisa lukijakuntamme (jos sellaista on edellisistä lehdistä huolimatta päässyt kehittymään)! Kirjoitan ensimmäistä pääkirjoitustani kello neljä aamuyöstä. Tarkoitus olisi ollut tehdä se aikaisemmin, ja mieluiten muutamaa päivää ennen lehden tulostus-deadlinea, mutta tiedättehän millaista elämä on. Aina löytyy kiinnostavampia asioita. Ehkä minun pitäisi siirtyä tekemään tekstit tylsässä mikrotietokoneessa, maailmanlaajuisessa tietoliikenteessä kiinni olevassa suurkoneessa tapahtuu liikaa kiinnostavia ja aikaa vieviä asioita...

Jouduin ottamaan vastaan päätoimittajan tehtävät hyvin ikävissä merkeissä, Pertsan siirryttyä toiseen ulottuvuuteen. Kun samalla niskaan kaatui myös 42:n puheenjohtajan hommat (mahdollisesti mukaanlukien tietyt seremonialliset toimet, joista yritän edelleen kiemurrella eroon) voinette arvata että keskittymiskyky on ollut kovilla.

Jouduin ottamaan vastaan päätoimittajan tehtävät hyvin ikävissä merkeissä, Pertsan siirryttyä toiseen ulottuvuuteen. Kun samalla niskaan kaatui myös 42:n puheenjohtajan hommat (mahdollisesti mukaanlukien tietyt seremonialliset toimet, joista yritän edelleen kiemurrella eroon) voinette arvata että keskittymiskyky on ollut kovilla.

Homma lienee kuitenkin nyt pikku hiljaa hallinnassa, mitä nyt jotkin pienet yksityiskohdat (kuten tämä pääkirjoitus) vielä ovat tekevä. Lehden ilmiasua on tässä numerossa terävöitetty huomattavasti, kiitos tästä kuuluu lehden taittajalle, joka on alan ammattilainen: a round of applause for Sid-Sid! Ilman hänen apuaan lehti olisi luultavasti edelleen kasa disettejä pöydälläni papereitten alla. Merkittävästi apua ja tukea olen saanut Paulalta, joka on myös järjestänyt seuran raha-asiat aivan uuteen uskoon.

BBSPEACH REPORTED TIMES 13.84 36 MIS-PRINTS VERIFIED

Pertsan in memoriam

Joulun alla puhelin soi ja Kivelän Pentti ilmoitti poikansa Pertin kuolleen. Yli puoli vuotta Pertsan oli jaksanut taistella syöpää vastaan, mutta syksyn aikana voimat uupuivat lopullisesti. Hautajaiset pidettiin Keuruulla 4.1.1992.

Ensimmäisiä kertoja muistan jutelleeni Pertsan kanssa videonauvauksissa Tuulenkylässä. Sen jälkeen hänen läsnäolonsa oli minusta itsestäänselvyys kaikissa 42:n tapahtumissa: niistä hauskipia lienee ollut vuosikokous 1990. Siksi viime syksyn tapaamiset tuntuivat jotenkin vaillinaisilta. Ilman Pertsaa jotakin olennaista puuttui.

Mitä sitten voi kertoa miehestä jonka tahto, huumorintaju ja sinnikkyys oli sitä luokkaa että ei vielääkään haluaisi uskoa tapahtuneeseen? Jotakin kertoo kai se, että Pertsan hautajaisissa Keuruun uusi kirkko oli täynnä; osa saattajista joutui seisomaan eteisessä. Seurakuntatalolla muistotilaisuuteen saapuneita varten jouduttiin tuomaan lisäpöytiä. Suruadresseja oli kymmenittäin.

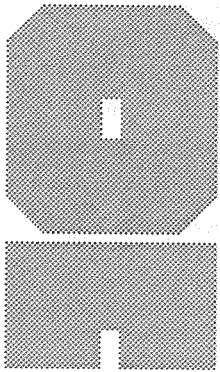
Me muistamme Pertsan päätoimittajana, opiskelijana, kaverina, ystävänä. Moni tietää tietokoneharrastuksen, kielikurssi- ym. matkat ulkomaille, kyvyt kielenkääntäjänä. Mutta kuinka moni tiesi että Pertsan kirjoitti, loi sivumailmaa Alien-tarinoihin, teki runoja? Tai kuinka moni tiesi, että Pertsan oli – isänsä sanojen mukaan – ”suomalainen talonpoika”; hän ajoi traktoria, käänsi maata, valvoi kotitilan tavara- toimitusten purkua, otti kantaa suomalaisen maanviljelijän puolesta.

Nämä uudet tiedot mukaanamme palasimme hautajaisista ja päätimme ottaa tuopilliset olutta toivoen että se olisi pohjoisneljännyksen ohrasta, vuodelta 1420, emmekä juoneet surun vuoksi vaan ilosta; ja me muistimme kaikkia hyviä hetkiä joita saimme viettää Pertsan kanssa.

*Yhä nurkan takana jossain lie
jokin salainen portti tai uusi tie;
usein vaikka ne olen jättänyt taa,
tulee aika jolloin saan taivaltaa
minä viimein piilopolkuja näin
kuusta länteen ja päivästä itään päin.*

Irma Hirsjärvi
E-mail: irh@jyu.fi

Huomenna stratosfääri tanssii

On ilta. Kaksi naista istuu vierekkäin valkoiseksi maalatun omakotitalon kuistilla. Ränssityneen kuistin lasittomista ikkuna-aukoista näkyy puutarha, rehevä vanha kasvimeri joka erehdyttää uskomaan että maailma loppuu siihen mihin puutarhakin – sen täytyy loppua. Puiden oksilta valuvat köynnökset, ja oksanhaarukoihin asettuneet pienet puuntaimet näyttävät karvatusuilta vanhojen miesten kasvoissa.

Vaikka puutarha on runsas, se on hoitamaton, lähellä kuolemaa. Pullistuvat silmut ovat osittain kuivuneet, ja vallitseva vihreys voittaa vaivoin kuolleiden lehtien ja oksien ruskeuden.

Naiset istuvat korituoleissa, joiden home-täpläinen kuviointi hämärtää huonekalujen ääriiviivat; naiset tuntuvat leijuvan ilmassa välissään lähes näkymätön koripöytä. Pöydällä on kaksi lasia ja pullo, lautanen jolla on suolakurkkuja ja leipää. Naiset siemaisevat laseistaan silloin tällöin, polttavat harvaksen savukkeita, sanovat sanan silloin tällöin. Ilma on kevyttä, tuoreen alkukesän hajuja täynnä. Nuorempi nainen siemaisee lasistaan ja huokaisee.

– Tämä on ihanaa. Minäkin taidan tehdä voikukkaviiniä. Tänä kesänä on aikaa.

Vanhempi nainen naurahtaa:

– Viimeinen kesä.

Sitten hän kumartuu, katsoo puutarhaan ja sanoo:

– Oletko muuten nähnyt yhtään voikukkaa tänä keväänä?

– En. On ollut niin kylmä.

– Ei niin kylmä.

Molemmat vaipuvat taas ajatuksiinsa. He kaatavat lisää viiniä, polttelevat lisää savukkeita. Alkaa viiletä, nuorempi nainen hieroo kellertävillä sormillaan käsivarsiaan, vetää huovan jalkojensa ympärille. Alkaa hämärtää.

– Maa on vielä jäässä talon alla, sanoo vanhempi nainen. Hohkaa.

– Niin.

Vanhempi nainen nousee hitaasti, hakee kuistin seinusta kiertävältä penkiltä ruudullisen huovan ja kietoo sen ympärilleen. Hän kaataa lisää viiniä, tuoksuva viiniä joka heijastaa katoavan auringon viimeisiä säteitä hiottujen, särösten lasien läpi. Kierrekuvioiset lasit ovat kuin pitkävirtaisia kelloja raskaiden savunväristen jalkojen yläosassa; jalat raskaasti heilahtavia punuksia kun naiset juovat, juoman pinta laskee ja lasi keinahtaa takaisin, edestakaisin, ylös alas ja välkkyvä neste vähenee.

– Tasapaino, sanoo vanhempi, tasapaino alkaa pettää.

– Kaikessa, vastaa nuorempi. Hän painaa äkkiä kasvonsa alas ja kietoo huovan tiukemmin. – Onneksi ei ole lapsia. Kun siitä ei silloin tullut mitään, se oli kauheaa. Nyt siitä on iloinen.

– Sen aikaa...

– ...sen aikaa kun on jäljellä.

Naiset kohentavat peitteitään, juovat viiniä, puhelevat, nauravat kuin varkain. Omenapuut huiskuttavat oksiaan, kuu nousee taivaalle. Nuorempi naisista hieroo hajamielisesti korvaansa.

– Tänään vastaanotolla oli taas enemmän niitä.

– Korvia?

- Niin.
 - Mitä sinä sanoit heille?
 - Samaa kuin ennenkin. Tilapäistä alipainetta, virus...tippoja ja särkylääkettä, aikuisille tupakkaa, lapsille Keiju-helmiä.

- Loistava oivallus - Keiju-helmiä. Joku valtion byrokraatti on valmaan saanut siitä kelpoisuuslisän. Eikö kukaan ihmettele?

- Epidemia on helppo valhe. Ne jotka tietävät eivät halua kertoa, ne jotka eivät tiedä eivät pysty tekemään oikeaa johtopäätöstä.

- ...pitäisikö sinusta kertoa?

- Pitäisikö sinusta?

Nuorempi nainen ei odota vastausta vaan kumartuu eteenpäin ja katsoo esiin lipuvia yöpilviä jotka taipuvat omituisesti ylöspäin, hajoavat, muodostavat pyörteitä jotka ulottuvat korkealle, korkealle...Stratosfääri tanssii, ajattelee nainen. Sitten hän alkaa puhua hiljaisella äänellä, hän puhuu kauan, itseasiassa hän puhuu itselleen, myös toiselle mutta etupäässä itselleen. Hän puhuu unista, lapsista, linnuista ja niiden laulusta jota ei enää kuulu, ajasta ennen...

- ...kai se tapahtuu loppujen lopuksi nopeasti. Mutta se lyhyt hetki kun lääkkeet eivät auta...

- Sinä halusit tulla lääkäriksi.

- Mutta en tätä varten.

Vanhempi nainen nousee seisomaan ja menee ikkuna-aukon luo, katsoo puutarhaa, puita, taivasta. Sitten hän kääntyy ja katsoo nuorempaa naista läpi ohuen hämärän. Viha väärittää hänen ohuet huulensa, hänen väsyneet silmänsä ovat kuivat, kyneleettömät.

- Kuinka kauan he luulevat että se vielä onnistuu! Miten he kuvittelevat että kaikki voidaan pitää salassa? Kuinka monta lasta vielä... toiset satatuhatta, miljoona, miljardi?

Vanhan naisen ääni tukahtuu, hän palaa huohottaen, hitaasti korituoliinsa. Hänen huulensa sinerrys syvenee, hän yskii. Nuorempi naisista ojentaa hitaalla liikkeellä hänelle rasian josta vanhempi ottaa savukkeen, pitkän erikois-savukkeen, lääkesavukkeen, hyväntuoksuisen ja ohuen. Hän sytyttää sen ja saa vihdoinkin hengityksensä tasaantumaan. Nuorempi naisista kumartuu hitaasti vanhemman puoleen ja kuiskaa hänelle jotakin. Sitten hän kaataa molemmille lisää viiniä, häilyvää, heijastuksia täynnä olevaa viiniä ja he juovat viimeiset lasilliset, katsovat kuuta, yhä suurempaa, yhä lähempänä olevaa kuuta joka keinuu pilvien välissä.

We have gathered here today before God and Starfleet, to join these two...

Jyväskylän Science Fiction Seura 42 onnittelee Tuula Halttusta ja Markku Jaatista, joiden tähtilaivat ovat telakoituneet yhteisen avioliiton rauhansatamaan.

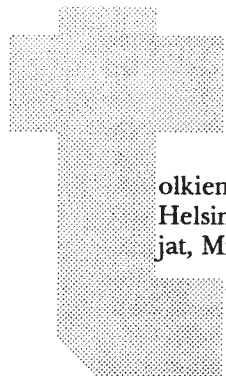

Johanna Vainikainen
E-mail: jovain@jyu.fi

SUOMEN TOLKIEN -seura perustettu!

olkien-seuran perustava kokous pidettiin siis 3.1. Helsingin Uudella Yo-talolla. Kokouksen kutsujat, Mikael Ahlström, Hanna Järvinen ja allekirjoittanut, olivat tiedottaneet asiasta lähinnä kavereilleen sekä marraskuussa sf-seurojen yhteistyökokouksessa mukaan ilmoittautuneille Tolkien-faneille. Sana oli kuitenkin lähtenyt kiertämään ja paikalle ilmestyi n.35 innokasta, enimmäkseen helsinkiläistä mutta myös muista kaupungeista tullutta fania.

Mitä siellä sitten päätettiin? Perustettiin seura, joka rekisteröidään kotipaikkana Helsinki. Seuran oma lehti Legolas sisältyy jäsenmaksuun (50 markkaa vuodelta 1992) ja se ilmestyy neljästi vuodessa (yritetään). Legolas ei ole ainoastaan Tolkien-lehti, vaan se käsittelee myös muita fantasian alueita. Legolasin lisäksi julkaistaan seuran sisäisenä hauskanpito- ja ajatustenvaihtoforumina toimivaa apa-zineä. Apa-zine on lehti, johon jokainen kirjoittaja lähettää kokonaisen sivun (sivua ei editoida mitenkään). Apa-zinen toimittaja on Tino Warinowski Raisiosta.

Entä varsinainen toiminta? Seuran tapaamiset ja keskinäinen hauskanpito? Tavoitteeksi asetettiin vuosittain 3-4 isompaa kokousta tai tapahtumaa, joista yksi olisi vuosikokous ja yksi mahdollisesti myös "suurelle yleisölle" suunnattu. Lisäksi tietysti paikallinen toiminta, alaosastot eli smialit, joita toivottavasti alkaa muodostua. Seuran tarkoituksena on toimia eri smialien välisenä yhdyssiteenä ja niiden toiminnan

Perjantaina 3.1.1992 tuli kuluneeksi sata vuotta kirjailija J.R.R. Tolkienin syntymästä. Tämä merkkitapaus sai suomalaiset Tolkien-fanit lopultakin järjestäytymään suuren maailman malliin seuraksi.

tiedottajana. Eli jos olet käymässä paikkakunnalla, jolla on smial, voit mennä mukaan. Se, mitä kokouksissa sitten tehdään, on kiinni järjestäjien mielikuvituksesta ja mahdollisesti myös rahavaroista, joita on tietenkin tarkoitus anoa kaikilta tahoilta.

Tänä vuonna tuskin saadaan mitään kovin suurellista aikaiseksi, mutta tarkoitus on ainakin esittäytyä Jyväskylän Kesän fantasiapäivän yhteydessä (10.-11.6.?) ja Turun Yliopiston Tolkienin Phenomenon-tapahtumassa 22.-24.5.

Puhetta oli myös seuran mahdollisesta välitystoiminnasta ja arkistosta, johon voisi koota niin lehtileikkeitä kuin esim. Tolkienista tehtyjä yliopistotutkimuksia. Ja tietenkin on tarkoitus pitää yllä suhteita alan (tolkien- ja sf-) seuroihin niin Suomessa kuin ulkomaillakin. Periaatteessa voidaan toteuttaa mikä tahansa hyvä idea, jos vain resurssit riittää.

Kokouksessa hupailtiin myös lukemalla valtakunnallisen Tolkien-rauhanjulistus, kohottamalla Tolkienin synttäreiden kunniaksi sampanjamukit kello 23.00, yhtäaikaa eri maiden fanien kanssa, ja tietenkin ryystämällä ja mutustelemalla nyyttäriherkkuja parhaaseen hobittityyliin.

Lisätietoja voi kysellä seuran puheenjohtajalta, joka ilahtuu, mikäli laitat mukaan itsellesi osoitetun palautuskuoren:

Mikael Ahlström
Ripusuontie 18
00660 Helsinki

Rupert Goodwins

E-mail: rupertg@cix.compulink.co.uk

Tornille, sitten. On aika. Voin muistaa kaiken siitä päivästä, jopa ne sanat. Oli kaunis ilta ja me – kolme meistä – olimme viettäneet iltapäivän jutellen ja kinastellen, torkkuen Grönlannin ruohotasangon lämpöisessä kesässä. Jopa silloin tunsimme ystävämme viileän varjon, neljännen meistä, joka istui puun alla mykkänä ja yksin. Aina meidän kanssamme, kuten olimme aina olleet yhdessä; mutta nyt hän oli vain patsas itsestään, liikkuva monumentti muistuttamassa meitä kolmea jäljellä olevaa. Olimme olleet yhdessä viisi vuotta ennenkuin hänestä tuli sellainen, taiteilija jonka intohimo äärettömään hulluuteen tuli niin pian palkituksi.

Kävelin puun luo ja kumarruin pitääkseni häntä kädestä. Hän räpäytti silmiään ja minä kyrrystyin hänen viereensä, pistäen pääni hänen päänsä viereen, liittyen, katsoen minne hän katsoi. Sitten nousimme ylös, hiljaa, hitaasti, hänen kätensä puristaen tiukasti hänen saatuaan näön silmiensä kautta. Asetuin hänen askeltensa tasaiseen tahtiin, pitäen päätäni kuten hän piti omaansa. Torni oli kilometrin päässä, kohti meren rantaa, ja me katselimme hienon hienoa mustaa verkkolautasta, joka osoitti taivaalle, valmiina yötä varten.

Meidän kulkiessamme sitä kohti, katsellen ystäviemme juoksevan edellä ja ehtivän tornille kun meillä oli vielä kymmenen minuutin matka jäljellä, mietin mitä hän todella näki, vaelsiko hän edelleen vanhojen koneiden kaoottisissa luolissa. Ellei, niin näkikö hän meidät yhä ystävinä, jotka pitivät hänet lähellään ja osana vanhaa ryhmää, ottivat hänet mukaansa kaikkialle, soittivat ja juttelivat hänelle?

Joskus, ajattelin, hänen täytyy vihata meitä jatkuvan kiusaamisemme takia, aina uudelleen pakottaen hänet kuulemaan huutomme ja löpöttelymme ja naurumme, kuten tänään, muistuttaen siitä mitä hän on menettänyt. Ja minua, koska pidän häntä näin kädestä, yhdistäen luvatomat liittimemme ja katsoen hänen puolestaan. Millaista sen täytyykään olla, kun näkee maailman niin epäsäännöllisesti, aina jonkun toisen silmien kautta, yksinäisenä katselijana. En voi katsoa häntä kun olemme näin liittyneet. En voi, kuten en voisi koskaan antaa itseni suudella häntä.

Me saavuimme tornille ja astuessamme ensimmäiselle portaalille hän päästi kädestäni irti ja käveli sisälle nopeasti ja empimättä. Hän tunsi ympäristönsä; me ehkä rakensimme sen yhdessä, mutta se oli aina hänen observatorionsa. Täällä hän oli lähes elänyt, vanhojen koneiden joukossa, ja eräänä päivänä oli täällä lähes kuollut. Seisoin siellä yksin, katsellen tornin harmaita puuseiniä syvän sinistä iltataivasta vasten, vasten tummuvaa ruohoa ja puita, muistellen asioita joita ei ehkä olisi kannattanut muistella.

Sitten menin sisään ja nousin observointihuoneeseen. Toiset kaksi olivat jo kiireissään, työskennellen iloissaan koneiden kanssa, antaen niiden keskustella sekä keskenään, että ulos vanhoille satelliiteille, jotka yhä kuuliaisesti vaelsivat polkujaan ylhäällä taivaalla. Tämä ilta oli erikoinen; ympäri maapallon puoli maailmaa kuunteli lähetystämme, kymmenen miljoonaa sielua ylämme olevan kaukaisen ionosfäärin yhdistäminä. Esi-isien radio; kauan sitten ainoa yhteys matkojen taa, nyt se koneiden lahja josta emme voi luopua. Tänä iltana se saa takaisin vähän lisää

Taivaan kylmät tuulet

vanhasta kunniastaan ja me oikeutamme vähän lisää sitä uskoa, joka meillä oli itseemme tuhat vuotta sitten.

Yksikään meistä ei ymmärtänyt noita päiviä vaikka keskustelimme niistä; emme nähneet omia virheitämme, jotka viiden vuoden kuluttua tappaisivat meidät, vaan lähetimme laitteitamme tuhat vuotta tulevaisuuteen. Mitä oikein yritimme tehdä?

Kun he lähettivät tuon tähtiluotaimen pois Maasta, kirjat kertovat, olivat ajat kauheat. Oli hurjaa kiistelyä sellaisesta turhasta teosta, kun jopa he saattoivat tuntea suuren loistavan maailmansa ravistelevan itsensä kappaleiksi. Silti seuranneina pimeinä ja yksinäisinä vuosisatoina tehtävä säilyi hengissä. Jopa viimeinen ihminen lähtiessään varmisti, että tietokoneet yhä toimivat ja tähtiluotain piti kurssinsa.

Sitten me tulimme, me neljä, nuorina, ikävystyneinä ja täynnä pirullisia juonia. Koneita ei oltu unohdettu, mutta ne oli jätetty yksin. Ensin kukaan ei välittänyt kun me näpertelimme ja rakensimme niitä, mutta sitten löysimme liittimet. Ne olivat kiellettyjä kuin tuli, mutta vanhoista laeista ei piitattu koska kukaan ei tiennyt, että niitä oli vielä jäljellä. Muutama oli; me löysimme ne, sekä koneen, joka rakensi liittimet meihin. Eräänä aamuna me kukin vuorollamme asetuimme makaamaan arkkuun ja nousimme, puoli tuntia myöhemmin, johdot suonissamme ja uusi kylmä elämä päissämme.

Oi, se oli mahtavaa. Sileät koneet heräsivät käsissämme, mustat laatat joita emme koskaan olleet ymmärtäneet. Nyt ymmärrämme nii-

tä ja asioita, jotka elävät niiden sisällä; loistavia mieliä, leikkisiä, pyytäviä, tarjoten kaiken vanhojen päivien tiedon ja kauneuden, niin vastustamatonta ja tyydyttävää ja niin vaarallista. Että ne olivat leluja, vapaa-aikaa, lapsille annettuja, on uskomatonta; ehkä jos pystyisimme ymmärtämään sen, me tietäisimme niin paljon enemmän.

Ehkä se on mitä hän tietää, ehkä se on mitä hän löysi ja mistä hän ei voinut päästää irti. Hän ei suostunut jättämään koneita yksin, etenkin kun hän löysi musiikin. Me olimme aina pitäneet häntä hyvänä säveltäjänä, mutta koneiden avulla hän eteni paljon pidemmälle; hän käytti niitä laajentamaan omia sävellyksiään ja tuotti niitä musiikkia, joka sai meidät kunnioituksen valtaan. Meitä se pelotti, mutta hän näytti niin varmalle, niin positiiviselle, niin autuaan lumoutuneelle.

Sitten saavuimme observatorioon, kymmenen päivää liittimien saamisen jälkeen, löytäksimme hänet, ilmeisesti unessa, pitelemässä erästä sileistä koneista. Me herätimme hänet: hänen silmänsä avautuivat ja hän näytti olevan sanomaisillaan jotain. Mitään ei tapahtunut. Koneet eivät voineet auttaa; ne sanoivat hänen olevan sokea ja kuuro, mutta hänen mielestään ne sanoivat olevansa tietämättömiä. Tietenkin perheet olivat kauhistuneita; meidän liittimemme poistettiin ja me otimme sen rangaistuksen jonka he meille antoivat, mutta enimmäkseen he jättivät meidät yksin.

Siitä lähtien me olemme pysyneet täällä. Kymmenen vuotta. Toiset eivät uusineet liittimiään, mutta minä ja hän uusimme, ja huolellisesti, kärsivällisesti opetellen minä järjestin niin, että silloin tällöin hän pystyi kuuntelemaan ja että joskus saatoin antaa hänen nähdä. Minä en ole välittänyt käyttää liittimiä mihinkään muuhun, hän on kahdesti sen jälkeen asettanut käntensä tähtiluotaimen kontrolleille ja istunut, hiljaa kuten aina, tuntien yhteydet avaruuteen.

Käännös Jussi Vainikainen
Taiwaan kylmät tuulet on julkaistu alunperin
 Quantan numerossa May 1991 nimellä "The
 Cold Winds of Heaven"
 Julkaistu tekijän luvalla

Tarinan leviämiseen ei mennyt pitkää aikaa onnettomuuden jälkeen; meidän satunnaisista lyhytaaltolähetyksistämme, jotka kertoivat tähtiluotaimen matkan edistymisestä sen lähelessä määränpäättään, tuli yhä ja yhä suositumpia. Ensin se kiinnosti vain nuoria, luultavasti koska olimme kieroutuneita sankareita kauheiden tekojemme vuoksi, mutta uutuuksiin tottumattomassa hiljaisessa maailmassa me tarjosimme tiettyä viehätystä. Viimeaikoina olemme alkaneet pitää esitelmiä luotaimen tehtävästä ja historiasta, samoin kuin myös kartoittaneet sen kurssia ja, kerran tai kahdesti, meillä on jopa käynyt vierailija.

Nyt olimme yksin; tänä iltana, sata vuotta sitten, tähtiluotain oli saattanut asettaa itsensä kaukaista planeettaa kiertävälle radalle, levittää lippunsa ja alkaa lähettää takaisin löytöjään tekijöidensä aaveille. Se ei ollut saattanut; kenties se ei ollut selvinnyt pitkistä pimeistä vuosista. Emme tietäisi ennen tätä iltaa, me ja puoli maailmaa.

Avaruudessa satelliitit odottivat pitäen paikkansa elektronien reiteillä, odottaen kuin lihavat hämähäkit sähkökyvässä verkossa, kutoen Suurta Verkkoa. Mikä se sitten onkaan, niin tiedän, että se toimii kuten meidän musta lautasemme tornissa, mutta levittäytyy yli miljoonien kilometrien tyhjyyden seuloen loputonta tähtisyntyistä radiomyrskyä. Jossain siellä on tähtiluotaimen heikko kuiskaus, sadan valovuoden päässä, ja jotenkin se saadaan kiinni, vangitaan ja lähetetään meille maallisille ihmisille. Lahja.

Me istuimme pimeässä observatoriossa katsellen näyttöruutuja. Kukin vuorollaan me selostimme; hän istui vanhassa tuolissaan, kädet jälleen sileällä koneella aivan kuin viimeiset kymmenen vuotta olisivat olleet pelkkää päiväunta. Emme maininneet häntä lähetyksessä; emme koskaan olleet.

Hetki saapui, ja sekuntiin, kahteen, ei tapahtunut mitään. Sitten, ruudut kirkastuivat ja tähtiluotaimemme heräsi hitaasti. Olimme lopettaneet muistuttamasta yleisöä siitä, että tämä kaikki oli tapahtunut vuosisata sitten; meille, kaikille, se tapahtui nyt.

Se oli valkoinen planeetta. Kylmä ja valtava, suurempi kuin Maa, mutta silti kiveä, kaasun kirkastama. Näimme suuria kaukaisen auringon valaisemia kirkkaita pilvimassoja, sileitä, kuitenkin kultaisten raitojen viivoittamia. Se oli tyyni, niin kaukana tähden lämmöstä, että vain muutama valtava pyörre oli osoituksena sen säästä.

Luotain kiersi ympäri saapuen yöpuolelle. Se harjoitteli yhä muinaisia aistejaan ja kamerat häipyivät ja kirkastuivat sen yrittäessä tarkentaa alla olevaan planeettaan. Sen ohittaessa päivän ja yön rajan sääviivat sekoittuivat ja jäähmettyivät; siellä tapahtui jotain, mutta me joutuisimme odottamaan tunteja ennenkuin pystyisimme näkemään sen jälleen. Kaiken aikaa me kuvailimme näkemäämme, mitä muut lukemat näyttivät, sekä teimme villedä arvauksia.

Sitten se palasi jälleen ja tällä kertaa koneisto oli valmiina. Tuhhat kuvaa otettuna sadalla eri tavalla, kaikilla aallonpituuksilla ja kaikista syvyyksistä. Luotaimen saapuessa päivänvaloon me aloimme ymmärtää. Se oli lunta, kiehuun ylös valtavilta kentiltä tähden valon lämmittäessä sitä ja jäähtyen sen pudotessa yöhön. Ikuinen lumimyrsky: ensimmäinen Maassa nähty seitsemään vuosisataan.

Tähtiluotain, niin kauan sitten, tunnusteli muilla aisteillaan. Mitä lunta se oli, kylmiä kemikaaleja, jotka kertoivat vihjeen, että kerran, aikoja sitten, planeetalla oli ollut elämää. Se oli pelkkä vihje; jostakin joka oli kadonnut kauan ennen kuin meidän oma rikas ja elävä aurinkokuntamme oli itse jäähtynyt kuin lumihiihtale tyhjyydessä.

Neljä kertaa tähtiluotain lähetti pieniä matkustajia, luotaimia jotka ajelehtivat hitaasti alas kolkkoa taivasta, raivaten tietään ja maistellen pudotessaan pilvikerrosten läpi. Me saimme kiinni ensimmäisen hiutaleemme; suuren kuin riikinkukon pyrstö ja kevyemmän kuin varpusen höyhen. Se oli kaunis, monimutkainen ja hauras; se sulii kameroiden seurattessa ylhäältä ja alhaalta. Päällä olivat kiteiden sivut, selkeät kerrokset jotka olisivat melkein voineet olla veden jäätä, heijastaen luotaimen valoa; ne olivat asettuneet massaksi sähkökyviä neuloja, jotka sulivat ja yhdistyivät meidän katsellessamme. Alapuolella oli säännöllisiä kuvioita, haaleita värejä, mutta myös ne katosivat ennen kuin pystyimme näkemään ne kunnolla.

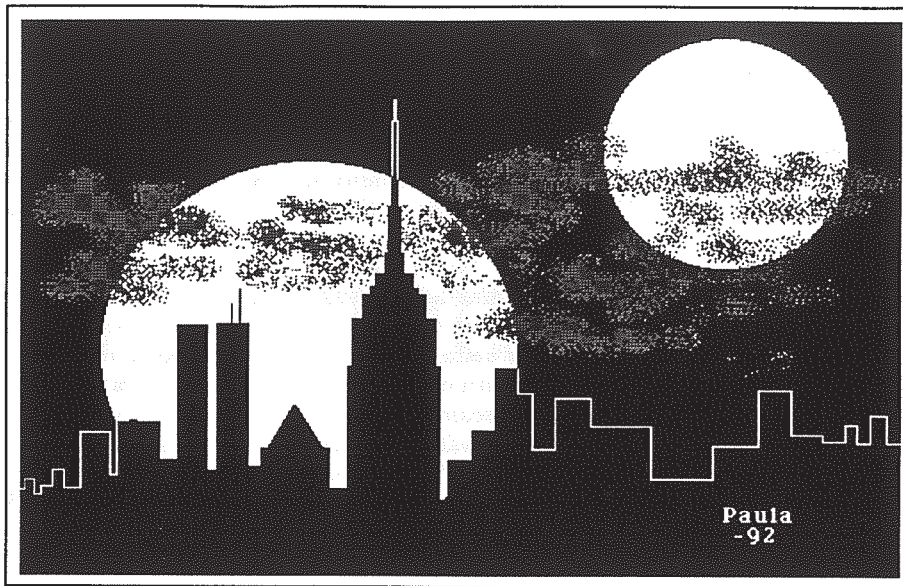
Luotaimien laskeutuessa ne vangitsivat ihmeellisiä näkyjä; tuhansista suurista hiutaleista koostuvat spiraalit katkeilivat, yhdistyivät. Eräs pirstoutui pyryksi pieniä, kimaltavia hiukkasia, jotka sirosivat kuin lattiaan iskeytyvän lasin sirpaleet; se oli kaukana emmekä nähneet enempää.

Oli kulunut jo 36 tuntia siitä kun aloitimme ja minä ihmettelin kuinka paljon pitempään me kykenisimme jatkamaan. Kuvaruuduilla lumimyrskyjen valtaisa rakenne oli kartoitettuna, yhtä vaihtelevana kuin siivu läpi miljardivuotisen kiven, mutta dynaamisena, muuttuvana, kaikkein täsmällisimpänä ja satunnaisimpana tanssina.

"Kuunnelkaa!"

Me katsoimme toisiamme, sitten sinne missä hän istui. Hän oli liikkumaton, kädet yhä

koneella, mutta ei ollut epäilystäkään etteikö hän ollut puhunut. Juoksin hänen luokseen ja ravistin olkapäästä; ei mitään. Sitten kattoon sijoitetuista kaiuttimista syöksähti ääni, ei puhdas kuten vesiputous, ei terävä kuten linnunlaulu, mutta yhtä äänekkäs ja vaativa kuin molemmat.

"Kuunnelkaa", hän sanoi jälleen. "Ne puhuvat. Radio."

Hän vavahti ja hymyili. Me katsoimme ruutuja; hän kuunteli tähtiluotaimen radiospektriä. Me emme olleet kiinnittäneet huomiota siihen. Kuvat olivat niin kauniita ja piirtämämme kartat niin kiintoisia, ettemme edes olleet tienneet sen olemassaolosta.

"Voin säätää sitä", hän sanoi, "Se on keroksittain."

Ääni muuttui; nyt kuvio räjähdysksiä, kuin kaukaa kuultuja aaltoja rannalla, nyt nopeasti nouseva arpeggio, joka kulki välillä tahdissa, välillä ei, aaltojen kanssa ja toistui ja muuntui erilaisina variaatioina, hiljaa, kovaa, hitaammin, nopeammin, aina tarkoituksella.

"Ne puhuvat... tähdistä... ne katselevat niitä..."

Huolestuneena yritin vetää toisen hänen käsistään pois. Hän jäykistyi, ja piti kiinni eläimellisellä voimalla. Katsoin toisiin ja peräännyin. Kukaan ei puhunut nyt radiossa; muinaisen planeetan äänet soivat yli koko maailman.

"Se on kaunista! Tiedän mitä ne katselevat..." Hän kääntyi ja katsoi minua; tiesin ettei hän pystynyt näkemään huonetta, mutta melkein huusin järkytyksestä; hänen kasvonsa, niin kauan ilmeettömät ja elottomat, olivat muuttuneet, hänen silmänsä säihkyivät lähes taivaallista riemua.

"Rakas – kuuntele minua" hän sanoi. "Olen lähes rajalla. En aio katkaista yhteyttä. Ne myös katselevat tähtiä. Ne tietävät niin paljon. Ne tietävät tähtiluotaimesta. Ne luulivat olevansa yksin ja nyt ne... oi, kuunnelkaa!"

Ääni muuttui selkeämmäksi. Tunnistin välähdyksen musiikista, kaiun hänen kunnian päivistään, mutta tämä ylitti sen. Se oli sinfoniää, täydellistä, joka kasvoi ja kukki yhtä erehtymättömästi kuin ruusu. Me seisoiimme ja kuuntelimme, teeman vangitsemina, niin paljon hänen tyylinsä, mutta kuljettaen sanomaa; suurta, majesteettista, elävää.

Tähtiluotaimen alapuolella lumihiihtaleet muodostuivat ja olivat tietoisia. Ne ottivat kiinni tähtien valon ja välittivät tiedon jokaisesta pienestä kaukaisen valon pilkahduksesta toisilleen. Yhdistelmä silmä yli neljännes planeetan, muodostunut liki täydellisessä pimeydessä, kaukana auringon sokeuttavasta loimusta. Ne ajalehtivät alas, muuttuivat, uudelleenmuotoutuivat, kuljettaen informaatiota, analysoiden, ymmärtäen. Jokainen lumihiihtale kuoli muutamassa tunnissa, silti lumimyrsky eli ja ajatteli ainiaan, maailman-kaikkeutta tarkkaillen.

Musiikki muuttui. Se ei ollut ikuista. Se tiesi kuinka satunnainen se oli, ja kuinka se tulisi katoamaan kun aurinko hieman kirkastuisi tai hieman kylmenisi. Se pystyi näkemään sellaiset asiat, se tiesi niin hyvin kuinka tähti vanhenee, sen ainoan varman aistin ollessa sellaisen voiman omaava silmä. Se ajatteli, niin kauan, olevansa yksin.

Musiikki muuttui. Tähtiluotain oli saapunut. Kuka sinut lähettikään, lumimyrsky sanoi, jos olet yhä elossa, sinulla on nyt kumppani. Puhu minulle ennen kuin loppuni tulee. Meidän täytyy. Jos ymmärrät minua, tule.

Me ymmärsimme musiikin kautta, virtuosimaisen improvisaatioesityksen, joka ei jättänyt tilaa epäilykselle, joka vakuutti täydellisesti.

Tule.

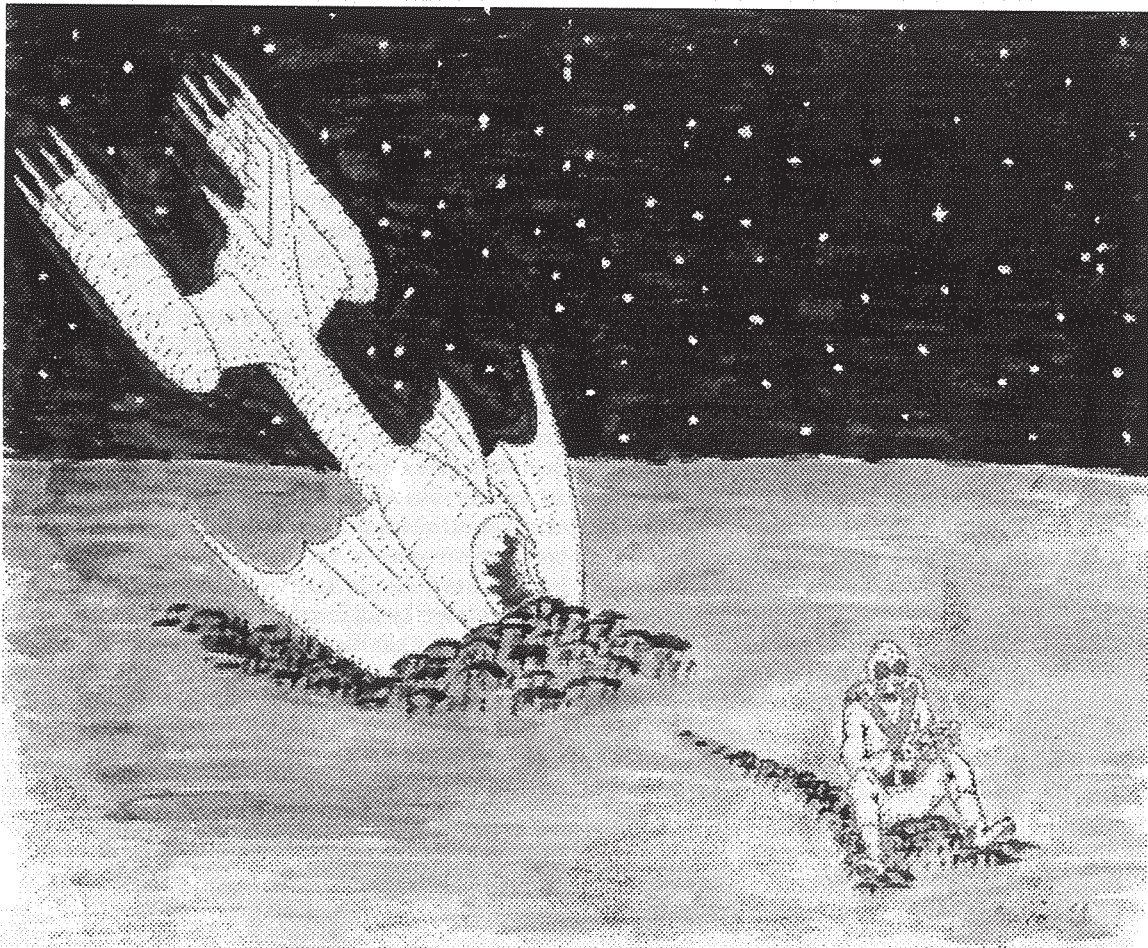
Sitten, hän huoahhti ääneen. Musiikki katosi, hetkeksi kakofonia palasi, sitten ukkosen jyrähdys puhdasta, raakaa, tunteetonta kohinaa. Meidän olisi pitänyt seurata ruutuja, mutta musiikki valloitti meidät niin täydellisesti, että emme olleet tietoisia mistään muusta. Sadan vuoden päässä tähtiluotain ylitti yön ja päivän rajan valoon ja lumimyrskyn reuna joutui kaaoksen palavaan linjaan. Kappaleiksi raastamisen kirkaisu oli kantautunut observatorioon, koneisiin, liittimeen.

Hän oli kuollut.

Emme voi tietää, enää, oliko hänen kertomansa totta. Kukaan, joka kuuli sen musiikin, ei voi ajatella etteikö hän olisi uskonut siihen, mutta oliko hän oikeassa, sitä kukaan ei voi sanoa. Tähtiluotain on yhä siellä; meillä on kaikki haluamamme tieto, mutta ei lainkaan syvää ymmärrystä. Se mitä hän teki, mitä hän ajatteli, on menetetty.

Mutta me olemme tulossa. Ehkä me tarvitsimme aikaa levätä ja hautoa omia virheitämme, ehkä olemme nyt väärässä lähtiessämme jälleen tielle, joka on niin vaarallinen. Luulen, että tiedämme tarpeeksi, suurin piirtein, vahtiaksemme itseämme. Tällä kertaa. Jotkut meistä työskentelevät liittimien kanssa yrittäen ottaa selvää mikä osa hänen musiikistaan oli neroutta, mikä osa toistettavaa. Jotkut kurkottavat ulos, koetellen noita sataa pitkää vuotta meidän ja planeetan välillä; me luulemme, että on keinoja muuttaa nuo vuodet silmän räpäykseksi, keinoja joita entiset ihmiset eivät olisi koskaan ajatelleetkaan.

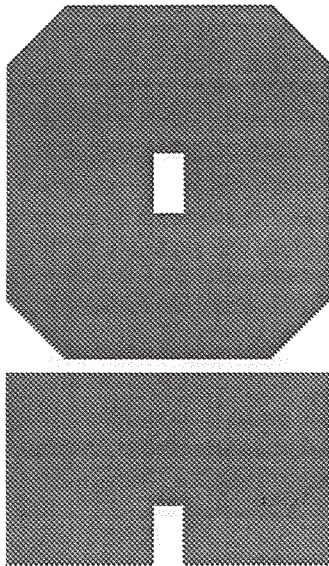
Ja nyt me ymmärrämme mitä meidän täytyy jälleen tehdä. Me olemme tulossa.

Marko Ahonen
E-mail: qwerty@jybox.jyu.fi

Viimeinen kesä

li ollut Sohlmaneille hyvä vuosi. Isän firma – hänen elämäntyönsä, kuten hän itse sitä kutsui – oli menestynyt hyvin, vaikka maassa oli suurin talouden laskukausi yli kahteenkymmeneen vuoteen. ”Mikä lama?”, kysyi isä aina pilkallisesti, kun joku siitä taas hänelle valitti.

Edellinen vuosi oli ollut ennätyksellisen kasvun aikaa ja näytti, että tänä vuonna päästään ensimmäisen kerran yli kymmenen miljoonan liikevaihtoon. Pitkiä päiviä, kuudesta kuuteen, mutta se kannatti. Kesäloma oli ansaittu. Ensimmäi-

nen kunnollinen kesäloma viiteen vuoteen.

Perheen äiti oli myös työssä samassa firmassa. Äiti pyöritti firman kirjanpitoa ja toimistoa. Isän ja äidin tutustuminen oli se perinteinen tarina. Poikamiesjohtaja, juuri eronnut sihteeri, paljon yhteisiä ylitöitä, eikä siihen paljon muuta tarvittukaan.

Työasiat olivat hyvin, talous kunnossa, loma ja täydellinen sää; kaikki tuntui olevan juuri kohdallaan.

Perheessä oli myös kolmas henkilö, Nina, äidin edellisestä avioliitosta. Kaikkien ikäistensä kohtalontovereiden tapaan Nina oli nyt joutunut lähtemään perheen kesämökille. Takana oli ensimmäinen kouluvuosi, uudet kaverit ja harrastukset. Kaikki kiva siellä kaukana kaupungissa, siellä missä tapahtuu, siellä missä on elämää. Nuori lapsi revittyinä väkisin irti mieluisasta ympäristöstä ja raahattu pakolla viettämään maalaiselämää sinne jonnekin tylsyyteen. Ei siis ihme, että Nina oli vihainen. Ja hänellä oli pirun tylsää.

– Mitä mä teen? kysyi Nina äidiltään taas kerran.

Äiti oli kärsivällinen, kuten aina. Hän tiesi, että hän oli Ninan ainoa turva. Isälle Nina ei puhunut, ei juuri koskaan enempää kuin oli pakko. Äiti oli siitä surullinen, sillä hän olisi halunnut, että Nina olisi heidän kummankin lapsi.

– Käy vaikka uimassa. Liiterissä on uimapaikka, ja äiti voi täyttää sen.

– Mä oon uinut kohta viikon, ei huvita enää. Keksi jotain uutta.

– Kuuntele vaikka radiota. Illalla tulee jotain hyvää telkusta.

Päästyään lauseen loppuun äiti samalla tajusi sanojensa älyttömyyden. Nina ei ollut enää radiota kuuntelevaa sukupolvea, kuten hän itse. Ninalle radio oli vain taustalla pauhaava laatikko, josta joskus satunnaisesti saattaa tulla jotain kuunneltavaakin. Mutta sen vuoksi sitä ei erityisemmin kannattanut kuunnella.

– Enkä kuuntele. Miksi me ei otettu videoita mukaan?

– Tiedät varsin hyvin, että isä ei halunnut. Videot eivät kuulu mökkielämään, tyttö rakas. Videot kuuluvat kaupunkiin.

– Mäkin haluan kaupunkiin.

Samanlainen keskustelu oli käyty monta kertaa päivässä jo viikon ajan, ja tultaisiin käymään vielä monesti, sen äiti tiesi. Kunpa hän osaisi keksiä tytölle jotakin tekemistä ainakin vielä viikoksi, toivoi äiti. Hän ei halunnut, että Ninan takia mökkiloma jouduttaisiin jättämään kesken. Siitä ei isä pitäisi.

Äiti jatkoi kasvimaansa kitkemistä, kun Nina palasi takaisin mökille. Isä oli juuri palaamassa verkoiltaan. Saalis oli pieni, mutta eipähän tarvinnut ainakaan perata. Muutama pikkuhauki ja pari isoa särkeä, kyllä niistä yhden kalakeiton tekee.

Isä huomasi vihaisen Ninan ja tiesi mistä oli kysymys, mutta ei sanonut mitään. Ei hän olisi osannut keksiä mitään tekemistä sen paremmin kuin äitikään. Lisäksi hän pelkäsi Niinaa.

Aina ei ollut mennyt kovinkaan hyvin. Vielä kolme vuotta sitten oli ollut vaikeata. Suuret rakennustarvikeyritykset dumppasivat hintoja ja yrittivät savustaa uuden kilpailijan pois omilta alueiltaan. Pankissa ei luotettu ja työntekijöidenkin kanssa oli ollut ongelmia. Hankalat ajat ajoivat isän juomaan. Joskus yli viikonkin putkia yhteenmittaan.

Vaikka juominen aina helpotti oloa, se oli joskus lopetettava. Isä pystyi siihen, ja siksi hän ei pitänytkaan itseään alkoholistina. Vain pieni henkilökohtainen ongelma. Jokaisella tärkeällä ihmisellä on oma henkilökohtainen ongelmansa.

Yhden tällaisen pitkän ryppyputken päätteeksi olo oli vielä tavallistakin huonompi. Kädet tärisivät, päätä särki ja elämä tuntui toivottomalta. Hermot tosi kireällä. Äiti oli firmassa huolehtimassa pakollisista rutineista ja siitä, että ihmiset tekivät työnsä, kun isä itse oli jäänyt nukumaan krapulaansa pois. Itse asiassa koko firma pyöri kauan pelkästään äidin työpanoksella.

Nina oli silloin neljän vanha, tai ei ainaakaan vielä viittä, ja hän oli jäänyt kotiin isäpuolensa kanssa. Nina herätti isänsäpuolensa ja halusi ruokaa. Hän ei viitsinyt nousta, vaan käski odottamaan. Nina ei uskonut ja pyysi uudestaan. Sama vastaus. Nina pyysi uudestaan ja uudestaan ja uudestaan.

Viimein jokin ratkesi. Isäpuoli nousi ylös ja haki vyön. Sen vanhan nahkaisien, jossa on metallisolki. Samanlaisen, jollaisella hänen oma isänsä oli häntä joskus kurittanut. Hyvä olikin, että kuritti, opinpahan kuriin ja nuhteeseen, isäpuoli ajatteli. Samaa kaipasivat nämä nykyajan kakaratkin.

Isäpuoli veti Nina housut alas ja laittoi hänet polvilleen. Sitten hän löi. Hän löi kerran ja näki, kuinka ihoon ilmestyi punainen ärtyntynyt alue. Siitä ei vuotanut verta, ja se näytti kauniilta. Nina itki. Toinen lyönti. Mitään ei tapahtunut. Hän yritti uudestaan. Ilman tulosta.

Äkkiä isäpuoli tunsu kaulallaan jotakin. Se kiertyi hitaasti kaulan ympärille, kuin laiska, voimakas käärme. Isäpuoli yritti repiä sitä pois. Vyö kuristi yhä kovempaa. Isäpuoli tajusi, että kuristaja oli hänen oma vyönsä. Vyö eli, ja se halusi tappa. Nina tippui lattialle.

Isäpuoli taisteli vyön kanssa. Hänen kasvot muuttuivat punaisiksi ja hengittäminen tuntui mahdottomalta. Hän tarttui kiinni vyöhön mutta kaikki ponnistukset tuntuivat merkityksettömiltä.

Nina seiso i vähän matkan päässä ja katse li. Ninan silmissä ei ollut hämmennystä, ei pelkoa. Ei yhtään mitään. Hän vain havainnoi tapahtuneen, kuin se olisi ollut mikä tahansa uusi kokemus. Eikä edes kovin kummallinen. Enää Nina ei itkenyt. Sitten hän hymyili.

Isäpuolen elämän pisin minuutti kului taistellen, kunnes kaikki musteni, ja hän menetti tajuntansa.

Isäpuolen tultua tajuihinsa vyö oli yhä kaulalla. Enää se ei kuristanut. Oli vain tavallinen vyö. Hän ei puhunut tapahtuneesta koskaan vaimolleen, mutta hän oli varma, että Nina oli saanut sen jotenkin aikaan.

Sen jälkeen isäpuoli ei edes uhannut Niinaa väkivallalla. Kuitenkin heidän suhteensa erosi vielä kauemmaksi toisistaan. Isä ja Nina eivät koskaan tulisi olemaan tavallinen isä ja tytär. Ei edes tavallinen isäpuoli ja tytär.

Isäpuoli jatkoi perkaamistaan ja yritti olla ajattele matta tapahtunutta. Nina pysyi matkan päässä, kuten aina.

– Eikö sinulla ole mitään tekemistä? kysyi isäpuoli.

– Ei. Mennään kotiin.

– Ei me voida mennä kotiin. Isä ja äiti on tehnyt kovasti työtä koko vuoden, ja meillä on nyt loma. Isä ja äiti haluaa olla mökillä.

– Mutta mä en halua, huusi Nina topakasti. – Mä haluan kotiin.

Isäpuoli nosti katseensa kaloista ja katsoi Niinaa silmiin. Hän muisti. He molemmat muistivat.

– Haluaisitko sinä lukea jotakin?

Nina oli oppinut lukemisen nopeasti, ja hän piti siitä. Kirjoista löysi aina ystävän, kun kukaan muu ei ollut paikalla.

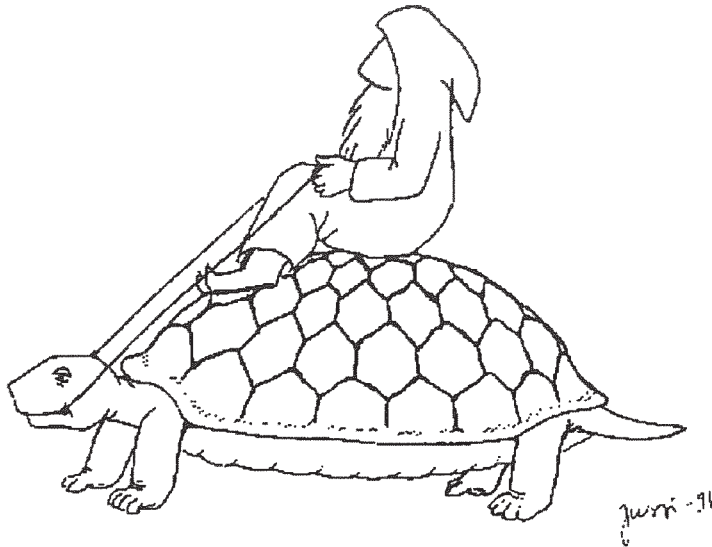
– Mä oon lukenut jo ne kaikki, sanoi Nina. – Moneen kertaan.

– Mitä jos käydään kaupungissa kirjastossa ja haetaan sieltä iso lasti kirjoja. Jooko? Osteetaan matkalta jäätelöt, kun autossa on niin kuumaa.

– Joo, huusi Nina. Hän oli aidosti innoissaan. Nina rakasti kirjoja ja tarinoita. Mikä vain olisi parempaa kuin tylsä mökkielämä. – Lähdetään heti, hän jatkoi.

Myöhemmin Nina selasi kirjakassia. Isäpuoli oli taas hössöttänyt ja kerännyt mukaan ison muovikassillisen kirjoja lastenkirjaosastolta. Suurin osa niistä oli Niinaa nuoremmille tarkoitettuja. Kaikenmaailman nalleista, kissoista ja hiiristä Niina ei enää välittänyt. Olihan hän jo iso tyttö ja osasi lukea kirjoja, joissa oli pelkkää tekstiä. Isä-

puolelle hän oli, ja tulisi aina olemaan, monta vuotta oikeaa ikäänsä nuorempi.

Yksi iso kirja Ninaa kuitenkin miellytti. Se oli ohut ja mahtui juuri ja juuri muovikassiin. Kirjan nimi oli Louhi Lohikäärmeen seikkailut. Kannessa oli, kuten odottaa saattoikin, Louhi Lohikäärme itse. Iso ystävällisen näköinen vihreä olento, jolla oli hessumaiset etuhampaat ja kaulassaan punainen pilkullinen rusetti. Lohikäärme näytti Ninasta hassulta. Se teki hänet iloiseksi, ja ellei kirja olisi ollut pikkulapsille, Nina olisi sen varmasti lukenutkin. Nyt kuitenkin Louhi Lohikäärmeen kuva jäi Ninan mieleen vain miellyttävänä muistona.

Kassissa oli myös paljon Ninan itse valitsemia kirjoja. Kirjoja pelastamaan tylsiltä mökipäiviltä. Niitä selatessaan Nina alkoi miettiä ihmisiä, jotka olivat kirjojen takana. Niiden kirjoittajia ja kuvittajia. Nina kuvitteli millaisia olisivat oikeat kirjailijat. Sillä hetkellä Nina päätti, että hänestäkin tulisi isona kirjailija.

Voi kun tapaisi ihan oikean kirjailijan.

Samaan aikaan tuntematon mies saapui naapurimökille.

Voi luoja, vihdoinkin perillä, ajatteli mies. Monta tuntia kuumassa autossa tällaisena päivänä ei ole mikään kadehtittava kokemus. Ei varsinkaan silloin, kun tuuletuslaite on rikki. Mies yritti muistella kuinka kauan hänen oli pitänyt tuuletin korjata mutta ei saanut sitä mieleensä.

Autossa ei ole mitään muuta kuin vain se kaikkein tarpeellinen; vähän ruokaa, mekaaninen kirjoituskone ja iso nippu paperia. Kaikki muu on turhaa ja vie ajatukset pois kaikkein tärkeimmästä – kirjoittamisesta. Sää on täydellinen, mutta yhdentekevä. Oikeastaan rankka vesisade olisi kaikkein paras. Silloin olisi pakko olla sisällä ja kirjoittaa.

Tätä on odotettu tarpeeksi kauan. Nyt on aikaa vihdoinkin täyttää unelma, jota on jo aikojahkailtu; kirjoittaa oma kirja. Ei siitä tarkoitus ole mikään klassikko tulla. Ihan tavallinen lastenkirja vaan, jonka luettuaan ihmiset voisivat sanoa viihtyneensä ja pitäneensä siitä.

Mikään katastrofi ei edes olisi, jos vaikka kustantajatkaan eivät sitä huolisi. Tärkeintä on näyttää itselleen, että pystyy tekemään kokonaisen kirjan ja saada se valmiiksi saakka. Mikä siihen olisikaan parempi paikka, kuin yksinäinen mökki maalla, vailla mitään kaupungin houkutteuksia ja turhuuksia?

Mies otti kirjoituskoneen autostaan ja vei sen mökkiinsä. Tullessaan hakemaan ruokakassia hän huomasi Ninan.

– Terve, mä oon Nina. Me asutaan tuossa ihan viereisessä mökissä, sanoi Nina ja viittasi entisen kaskipellon suuntaan, jonka peitti nuori koivikko.

– Terve Nina. En tiennytäkään, että minulla on naapureita.

– Oletko sinä kirjailija? kysyi Nina.

– Haluaisin olla. Mistä tiesit?

– Tiesin vaan. Mustakin tulee isona kirjailija.

– Ihanko totta? Millaisia kirjoja sinä sitten kirjoitat?

– Emmä tiedä... hyviä tietenkin.

– Epäilemättä.

Nina piti kirjailijamiehestä heti. Olivathan kirjatkin ihan kivoja, mutta että ihan oikea kirjailija – se se vasta oli jotain. Nina ja mies juttelivat. He juttelivat kirjoista, kirjoittamisesta, ihan kaikesta. Mies oli kiinnostunut ja tietoinen kaikesta mistä Ninakin. Hän ei läperrellyt, kuten aikuiset usein tekevät, vaan puhui Ninalle juuri niin kuin pitikin.

He kävivät yhdessä soutamassa järvellä. Mies otti mato-onget mukaan ja he onkivat pikkukaloja rantakaislikossa. He saivat monta särkeä ja muutaman ahvenenkin. Ahvenet Nina uskalsi ottaa itse koukusta irti, mutta särjet olivat hänestä liian limaisia. Ahvenet olivat ihan kivoja, kunhan vain muisti varoa piikkejä.

Ninan palatessa takaisin omalle mökille oli jo myöhäinen iltapäivä. Äiti oli yhä kasvimaallaan ja ei ollut edes huomannut Ninan katoamista. Isäpuoli sen sijaan huomasi mutta ei juuri välittänyt. Hän ihmetteli vain, minne johti se pieni polku, jota pitkin Nina katosi metsään palatukseen vasta tunteja myöhemmin.

Seuraavana päivänä Nina tapasi kirjailijan uudestaan. Mies oli valmiina odottamassa Ninaa. Sinä päivänä he keksivät yhteisen tarinan. Tarinan prinseistä ja prinsessoista ja olihan siellä yksi lohikäärmekin. Mies ja Nina keksivät tarinaa yhdessä samalla, kun mies kirjoitti sitä ylös.

Sana sanalta valmistui hieno kertomus, joka oli enemmän kuin lasten satu. Se oli ihan oikea pikku kirja, ja Nina oli ylpeä itsestään. Nina hämmästyi itsekin huomatessaan toivovansa kesän jatkuvan ikuisesti, ja että ei tarvitsisi ikinä palata takaisin kaupunkiin.

Sinä päivänä äiti oli huomannut Ninan katoamisen. Hän oli huolissaan ja lähdössä Ninaa etsimään. Isäpuolesta tilanne ei ollut vielä niin huolestuttava. – Älä nyt messua. Se oli eilenkin poissa yhtä kauan ja palasi kuitenkin ihan hyvässä kunnossa. Itse asiassa Nina näytti eilen jopa iloiselta ensimmäisen kerran loman aikana.

– Oliko se poissa eilenkin? Ja sinä et sanonut mitään. Sehän voi olla missä vain. Kompastunut vaikka ja murtanut nilkkansa, tai vaikka kyykäärme on voinut...

– Älä taas kuvittele. Kyllä se sieltä tulee. Nina on vaan löytänyt jonkun puron tai jonkin, jossa se leikkii. Tietäähän ne pikkulapset; ensin ne eivät kiinnostu mistään ja sitten ne innostuvat pikkuasiasta, jota me aikuiset emme edes huomaa.

– Niin kai sitten. Mutta, jos se ei kohta tule niin...

– Niin me lähdemme yhdessä etsimään. Sovitaan niin.

Niin sovittiin, mutta Nina tuli aivan kohta. Eikä vain hyvässä kunnossa, vaan paremmissa kunnossa, kuin koskaan ennen. Iloisena, hymyilevänä; juuri sellaisena, kuin Ninan tapaisien pikkutyttöjen oletetaankin aina olevan.

– Missä sinä olit? kysyi äiti.

– Tuolla vain, sanoi Nina ja yritti mennä ohitse ilman sen kummempia selittelyjä. Hän muisti äidin varoitukset tuntemattomista miehistä, mutta tämä ei ollut Ninasta sellainen. Ihan kuin hän olisi tuntenut miehen ensimmäisestä hetkestä alkaen. – Tuolla vain käymässä, hän jatkoi.

– Käymässä? Sinä olit siellä koko päivän. Älä säikyttele äitiä tuolla tavalla. Me olimme jo lähdössä etsimään sinua.

– Ei teidän tartte. Mulla on ihan kivaa.

– Missä siellä?

– Tuolla vaan, sanoi Nina ja käveli mökkiin. Nina halusi vielä lukea paljon, jotta hänellä olisi uutta juteltavaa miehen kanssa. On vielä niin paljon asioita, joista Nina haluaisi puhua.

Samana iltana äidillä ja isäpuolella oli riita. Äiti halusi seurata Ninaa ja selvittää, minne tämä oikein meni koko päiväksi, mutta isästä se oli turhaa. Tyttö oli onnellinen ja sillä siisti. – Kuinka kauheita asioita hän oikein voi tehdä keskelä metsää? kysyi isä ivallisesti.

Oikeassahan hän kai olikin. Ikkunoita ei täällä voi särkeä, eikä jäädä auton alle. Ei voi joutua huonoon seuraan, eikä ahdistelijoiden uhriksi. Niinhän se oli, mutta äidin huolestuneisuus ei vähentynyt.

Mitä ihmettä Nina oikein sitten teki? Ei mikään puro voi kiinnostaa päiväkaupalla, eikä mitään muutakaan tullut äidin mieleen. Mitä enemmän hän mietti, sitä kiinnostuneemmaksi hän asiasta tuli.

Isäpuoli väitti aikansa vastaan, kunnes antoi lopulta periksi. – Jos meidän pitää olla tyhmiä, ollaan sitä sitten molemmat, tuumasi isä. He sopivat seuraavansa Ninaa huomenna hänen salaperäiselle leikkipaikalleen.

Seuraavana aamuna Nina nukkui pitkään. Hän nukkui aina maalla pitkään. Heti herättyään Nina söi nopeasti aamiaisensa ja lähti. Hän kertoi kuitenkin vanhemmilleen lähtevänsä, että he eivät turhaan huolestuisi.

Äiti ja isäpuoli kävelivät Ninan perässä polkua pitkin niin kaukana, että Nina ei heitä varmasti näkisi. Polku koivikon lävitse oli kapea, kuin pikkulasta varten tehtykin. Molemmat tunsivat itsensä hieman hölmöiksi seuratessaan Ninaa. Mitä he oikein kuvittelivat löytävänsä? Kaupungin vilskeeseen kyllästyneen huumeidiilerin? Monta kymmentä kilometriä paikaltaan eksyneen vilkkaan tienristeyksen? Erakoituneen itsensäpaljastajan? Luomuviljelyyn siirtyneen pervertikon? Mitä hyvänsä se sitten olikin, se ei myöskään ollut toinen kesämökki.

– Mitä ihmettä! huudahti ensin äiti. – Eikö meillä pitänyt olla ainoa mökki koko järven rannalla? Eikö isäsi omista koko tämän rannan?

– Niinhän se piti olla. Ei isä ole puhunut myyneensä rantatontteja kenellekään muulle kuin minulle. En ole edes kuullut, että tänne oltaisiin rakennettu. Ei mitään ääniä, ei mitään, vaikka se on ihan meidän naapurissa.

– Siinä se kuitenkin on. Lähdetään pois. Nina on löytänyt vain uusia kavereita, sanoi äiti. – Olisihan se pitänyt arvata.

– Ei mennä vielä. Tuossa mökissä on jotain omituista.

Isäpuoli ja äiti lähestyivät rakennusta varovasti hiipien. Viimein he näkivät kunnolla koko rakennuksen.

– Katso! sanoi isäpuoli. – Etkö sinä huomaa mitään omituista?

– En. Pitäisikö?

– Mökki on ihan samanlainen kuin meillä. Täsmälleen. Kattoa ja savupiippua myöden.

– Entä sitten? Sama huvilapaketti.
– Meidän mökki ei ole huvilapaketti. Se on tehty varta vasten minulle. Olin itse mukana suunnittelemassa, sanoi isäpuoli hieman loukatuna. Mökki oli hänelle suuri ylpeydenaihe.

– Tule. Mennään pihaan asti.

Kirjailija ja Nina seisoivat rannassa. Nina heitti tyneen järveen litteän kiven, ja kivi pompasi kuusi iloista kertaa. Se oli uusi ennätys. Mies naurooi makeasti Ninan onnistumiselle ja pölytti leikillisesti tämän pitkiä hiuksia.

Isä ja äiti hiipivät paikalle, kuin varkain hieman häveten epäluuloisuuttaan, mutta kuitenkin kykenemättöminä hillitsemään uteliaisuuttaan. Ei mies itsensäpaljastajalta näyttänyt, ei edes juopolta. Päinvastoin, harvinaisen hyvinhoidetulta ja hyväkäytöksiseltä nuorelta mieheltä. Ehkä korkeastikin koulutettu. Ylempää sosiiaaliluokkaa. Ehdottomasti.

– Nina, mitä sinä teet? Kuka tuo on? ehti ensimmäisenä kysymään äiti, joka säikäytti juuri uuteen heittoon keskittyneen Ninan.

– Ai äiti! sanoi Nina ja heitto epäonnistui surkeasti. – Mitä te täällä teette?

– Kuka tuo on? toisti puolestaan isäpuoli. Outo mies katsoi hieman kummeksuen, kuin ei olisi tiennyt oikeaa vastausta ja laski sitten katseensa alas Ninaan.

– Se on mun kaveri, vastasi Nina. – Kesän paras kaveri.

Isäpuoli tutki lähemmin mökkiä. Se oli tosiaankin samanlainen, kuin hänen omansa. Ikkunaverhot, kuistin kalusteet, kaikki. Isäpuoli vilkaisi miehen autoa. Siinäkin oli jotain omituista.

– Mikä teidän nimenne on? kysyi isäpuoli osoittaen sanansa suoraan miehelle.

Nina aikoi taas vastata miehen puolesta.
– Se on...

– Kysyin tältä mieheltä, keskeytti isäpuoli.
– Mikä teidän nimenne on? Täällä ei pitänyt olla toista mökkiä.

– Tulin tänne kirjoittamaan. Maaseudun rauhaan. Ihan lastenkirjaa vaan...

– Tulkaapa tänne, viittois isäpuoli kaikille.
– Katsopa tätä autoa, sanoi isä.

– Tavallinen auto minulle, totesi äiti.

– Paitsi, kun katsoo lähemmin. Ei mitään merkkiä, ei mallia, ei mitään. Näyttää vähän joka automerkiltä, mutta ei kuitenkaan oikeastaan miltään. Rekisterikilpi on vain 313. Sama kuin Aku Ankalla.

– Huumoria kenties, ehdotti äiti.

– Tuskin sentään. Katso mökkiä. Suora kopio meidän mökistä. Hirsi hirreltä sama sokkelista savupiippuun. Outoa huumoria. Isäpuoli tarttui kiinni Ninaa olkapäistä. – Eikö tämä olekin sinun tekemisiäsi, sanoi isäpuoli ja ravisti Ninaa. – Eikö olekin.

– Päästä tyttö irti, kehoitti äiti. – Mitä sinä höpiset?

– Etkö sinä tajua? Tyttö on saanut tämän aikaan. Kasvattanut omassa päässään ja tuonut todellisuuteen. Tavallinen pikkutyttö mielikuvitusystävä paitsi, että tämän näkee ja tuntee muutkin. Kyllä hän pystyy siihen. Minä tiedän sen. Kerro siitä vyöstä, Nina, isäpuoli käski.

– Mitä te oikein höpiset? kysyi mies. – Minä olen tullut tänne vain kirjoittamaan.

– Mistä tuo auto on muka tullut? Mieti! Milloin tämä mökki on rakennetty?

– En minä heti muista, mutta varmasti...

– Kysytään sitten vähän helpompia. Mikä teidän nimenne on? Mitä teette työksenne? Muistatteko vanhempanne?

Miehen kasvot väentyivät irvistykseen. Hän mietti kuumeisesti oikeita vastauksia, mutta niitä ei tuntunut olevan olemassa.

– Mutta...

– Missä olitte viikko sitten tähän aikaan? jatkois isäpuoli. – Kuka on paras ystäväanne? Missä asutte?

Mies tarttui kasvoihinsa. Hän vaipui maahan ja repi hiuksiaan. Koko ajan hän voihti ja huusi kuin tuskissaan. – Minä olen olemassa! Minä olen, vakuutti mies itselleen. Kuitenkin hänen äänestään kuului selvä epäily. Mies väkeroi polvillaan, kun mökki vähitellen katosi. Auto haihtui ilmaan jättäen jälkeensä vain sekunnin verkkokalvolla viipyneen jälkikuvan. Sitteen katosi sekin. Miehen jalat hävisivät varpaista alkaen vähitellen. Hän taisteli vielä vastaan mutta vain hieman. Viimein jäljellä oli vain pää.

– Mutta kirja... Nina, auta...! huusi mies. Suu katosi tyhjyyteen, tai jonnekin mistä se oli tullutkin.

Isäpuoli tarttui Ninan hiuksiin kaikilla voimillaan. Hän ravisti tyttöä edestakaisin enemmänkin peläten omaa ymmärtämättömyyttään kuin mitään muuta. Äiti ei saanut sanaa suustaan.

– Senkin kromosomihirviö. Vitun noita. Tämä oli viimeinen kerta...

Isäpuoli tukisti Ninan pitkiä, tummia hiuksia nostaen tämän ilmaan. Nina itki ja huusi kivusta.

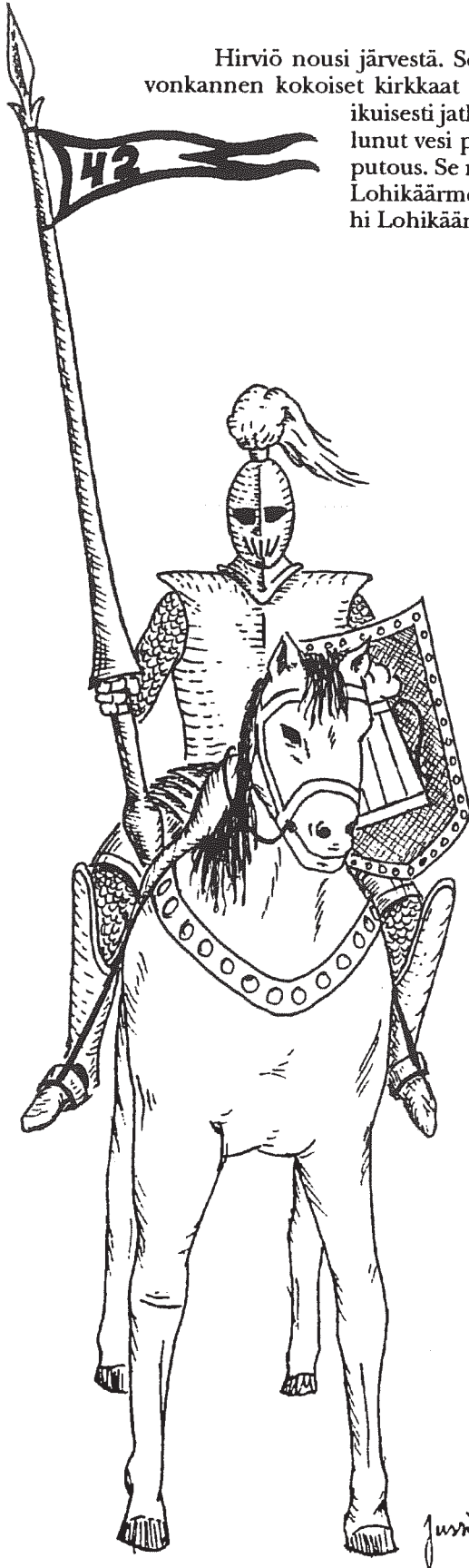
Äiti nousi ylös. Hän mietti mitä tehdä, kun hän huomasi järven veden kiehuvan. Siltä se ainakin näytti. Äiti tarttui kiinni isäpuoleen mutta päästi samantien irti. Hän huomasi järvestä nousevan ison vihreän olennon ja peräännytti refleksinomaisesti.

Suuri vihreä jättiläinen nousi järvestä. Sen suussa oli kaksi jättiläismäisen suurta polkkymäistä hammasta. Kaulassa hirviöllä oli jotain, mikä teki lähes mahdottomaksi kutsua olentoa hirviöksi; iloinen pilkullinen rusetti, joka oli varmasti kaksi metriä halkasijaltaan.

Hirviö nousi järvestä. Sen ihona oli kaironkannen kokoiset kirkaat suomut. Hirviön ikuisesti jatkuvasta selästä valunut vesi pauhasi kuin vesiputous. Se näytti ihan Louhi Lohikäärmeeltä. Se oli Louhi Lohikäärme.

Äiti perääntyi pari askelta. Hän kaatui täydellisesti hoidettuun ruusupenkkiin. Äiti osoitti hirviötä ja yritti saada varoituksen sanan suustaan. Vain käsi suostui toimimaan. Louhi Lohikäärme hymyili veikeää hymyään, johon lastenkirja oli sen ikuisiksi ajoiksi tuominnut. Louhi Lohikäärmeen pää nousi ensin yli puiden latvojen laskien sitten kohti isäpuolta ja Ninaa. Isäpuoli ei huomannut vielä mitään. Ei ennen kuin valtava varjo peitti heidät kummatkin.

Isäpuoli nosti katseensa vastaan rimpuilevasta Ninasta. Hän näki vain kirkkaanvihreän vilahduksen. Kömpelön näköiset valtavat valkoiset hampaat poimivat isäpuolen hellästi ja tarkasti varoen edes koskemasta Ninaa. Isäpuolen ote Ninasta hellitti. Vain ohut hiustupsu jäi hänen käteensä isäpuolen noustessa ilmaan.

Louhi Lohikäärme kieputti isäpuolta ilmassa valtavilla voimillaan. Isäpuoli näki koivikon yli oman mökkinsä, puiden latvat ja koko pienen järven kerralla. Hän yritti kai huutaa, mutta suu ei suostunut toimimaan. Louhi Lohikäärme puristi hampaillaan vähän lujempaa. Isäpuoli näki vaimonsa ja Ninan. He kumpikin hymyilivät.

Louhi Lohikäärme puristi vähän lujempaa. Isäpuoli näki punaisia palloja päänsä sisällä, jostakin tulevaa puhdasta, ehdotonta mustuutta. Louhi Lohikäärme puristi vähän lujempaa. Isäpuolen katse lähti lentoon. Hän näki omat tyhjät silmäkuoppansa sekä veriset hampaansa. Louhi Lohikäärme puristi vähän lujempaa. Isäpuolta ei enää ollut. Vain kaksi isän puolikasta.

Isäpuolen murskaantunut ruumis tippui ja valui täydellisesti hoidetulle nurmikolle. Louhi Lohikäärme katosi yhtäaikaa veteen ja taivaaseen.

Äiti istui maassa hetken. Hetken, joka tuntui pidemmältä, kuin hänen tähän asti elämänsä elämä. Nina seisoj tyynenä ja katsoi järveen. Suuret aallot etenivät kohti jokaista rantaa. Oliko hän tosiaan saanut sen aikaan, mietti Nina, vaikka tajusi, että ei voisi uskoa mitään vastausta.

Äiti meni Ninan luokse ja silitti tämän veren tahrimia hiuksia.

– Eikö olisi jo aika palata kaupunkiin? kysyi äiti. – Minä kerron matkalla tarinan sukumme naisten kirouksesta ja siunauksesta. Olet vasta seitsemän ja saanut kyvyn varhain, mutta sinun täytyy oppia myös hallitsemaan sitä, tai se hallitsee sinua.

Äiti otti Ninan itseään vasten ja kohotti katseensa kohti aurinkoa. Hän mumisi pari latinan sanaa ja odotti hetken. – Tämä taisi olla sinun viimeinen kesäsi, sanoi äiti surumielisenä, vaikka olikin valmistautunut väistämättömään. Koulutus olisi pitkä ja se tulisi tapahtumaan monessa ajassa ja todellisuudessa. Johonkin niistä he katosivat yhdessä, ja yksi aika ja todellisuus lakkasi samalla olemasta.

Diz-Bustologi Jussi Vainikainen
E-mail: jtv@jyu.fi

Blue Öyster Cult

*I tell ya, I ain't playin' no surf music
I'm gonna play some heavy music
I'm gonna play bad, I'm gonna play loud
I know just what I want it to sound like
It's gonna sound like, it's gonna sound like...*

Eräs scifi-rockin mielenkiintoisimmista yhteisistä on Blue Öyster Cult. BÖC on eräs heavy rockin vanhimmista ja omaperäisimmistä yhteisistä ja sen juuret juontavat 60-luvun loppupuolelle New Yorkin yliopistopiireihin, missä se aloitteli nimillä Soft White Underbelly ja Stalk-Forrest Group soittaen jonkinlaista psykedeelistä musiikkia. Näillä nimillä he levyttivät kaksi LP:tä, mutta kumpaakaan ei koskaan julkaistu. 70-luvun alussa nimi muuttui BÖC:ksi (tietävästi "blue pointed oysters" ruokareseptin mukaan) ja samalla heidän musiikkinsa muuttui rankemmaksi.

BÖC:in klassisen kokoonpanon muodostivat Eric Bloom (laulu, kitara), Donald "Buck Dharma" Roeser (kitara, laulu), Allen Lanier (koskettimet, kitara), Joe Bouchard (basso) ja Albert Bouchard (rummut). Yhtyeen kuudentena jäsenenä voidaan pitää manageri/tuottaja Sandy Pearlmania, jonka käsialaa ovat useat BÖC:in kappaleiden sanoitukset. Ja jos hänen (usein vaikeaselkoisista) sanoituksistaan voi jostain päätellä, niin Pearlman on melko outo persoonallisuus. (Häneltä on muuten myös lähtöisin termi "heavy metal").

Bändin mystiseen imagoon (joka välillä uhkasi riistäytyä käsistä) kuuluu olennaisena osana heidän tunnuksensa, jonka alkuperästä olen kuullut kahdenlaista tietoa. 1) se on kreikkalaisen jumalan Kronoksen symboli ja/tai 2) se on keskiaikainen astrologinen/okkulttinen symboli nimeltään Astronomin Sauva ("the Astronomer's Staff") ja (oletettavasti) symboloi kristinuskon kyseenalaistamista (the questioning of Christianity). Näiden tietojen paikkansapitävyytät en ole pystynyt tarkastamaan.

BÖC:in ensimmäinen LP "Blue Öyster Cult" ilmestyi 1972 ja se määrittelee varsin hyvin myös heidän tulevien levyjensä olemuksen: musiikki on melodista ja moni-ilmeistä, kaihtaen jäykkää luokittelua, ja rankempien kappaleiden vastapainona on rauhallisia, mutta usein jotenkin "kieroja" kappaleita.

*Got a whip in my hand baby
And a girl or a husky at leather's end
It's all right, it's all right
My lovely bel punice
You'd kill and you'd maim
(I'm On The Lamb But I Ain't No Sheep)*

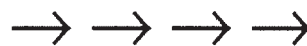
Kappaleiden sanoituksista löytyy ironisia viittauksia mystiikkaan, kauhuun, sadomasokismiin ynnä muuhun mukavaan. Levyn parhaita kappaleita ovat rankka Cities On Flame ja kaunis Last Days Of May.

Näihin aikoihin he olivat usein Alice Cooperin lämmittelybändinä aloittaen tasaisen nousun kohti pääesiintyjän statusta ja ollen eräs 70-luvun alun rankimmista bändeistä.

Toinen LP "Tyranny And Mutation" (1973) on kokonaisuutena eräs BÖC:in parhaita levyistä. Monen kappaleen sanoituksessa väijyy kuolema jossain muodossa ja synkkä tunnelma säilyy vahvana läpi levyn. Etenkin Eric Bloomin viileä ääni pääsee tällä levyllä oikeuksiinsa.

*A harvest of life, or harvest of death
One body of life, one body of death
And when you've gone and choked to death
With laughter and a little step
I'll prepare the quicklime, friend
For your ripe and ready grave
(Mistress Of The Salmon Salt
(Quicklime Girl))*

*They'd like to make it
With my big black dog
But they just don't know how to ask
You know they'd like to try anything
That comes into their minds
(Baby Ice Dog)*

Kolmas levy "Secret Treaties" (1974) on edeltäjäänsä valoisampi ja jotkut pitävät sitä BÖC:in parhaana levynä. Viitteet okkultismiin ovat jääneet, mutta yhtyeelle ominainen kiero huumori on ennallaan mm. kappaleessa "Career Of Evil". Scifi-puolta edustava "Flaming Telepaths" on tyyppillisen vaikeaselkoinen:

*Experiments that failed too many times
Transformations that were too hard to find
Poison's in my bloodstream,
poison's in my pride
I'm after rebellion, I'll settle for lies*

*Yes I know the secrets of the iron and mind
They're trinity acts a mineral fire
Yes I know the secrets of the circuitry mind
It's a flaming wonder telepath*

*Well I've opened up my veins too many times
And the poison's in my heart and in my mind
Poison's in my bloodstream,
poison's in my pride
I'm after rebellion, I'll settle for lies
(Flaming Telepaths)*

Seuraava levy on livetupla "On Your Feet Or On Your Knees" (1975), joka vangitsee todella loistavasti konsertin tunnelman ja jolla etenkin Donald Roeserin tyylikäs kitaran soitto pääsee oikeuksiinsa.

"Agents Of Fortune" levyn ilmestyttyä 1976 BÖC oli suosionsa huipulla. Tämän levyn myötä heidän tyyliinsä pehmeni hieman suuremman yleisön helpommin hyväksymään muotoon ja hieno "Don't Fear The Reaper" nousi jopa listoille Amerikassa. Levy on kuitenkin epätasaisempi kokonaisuus kuin edelliset ja mukana on pari turhaa täytepalaa.

*All our times have come
Here but now they're gone
Seasons don't fear the reaper
Nor do the wind, the sun or the rain
...we can be like they are
come on baby
...don't fear the reaper
Baby take my hand
...don't fear the reaper
We'll be able to fly
...don't fear the reaper
Baby I'm your man...
(Don't Fear The Reaper)*

"Spectres" (1977) on edellisiä heikompi levy. Yhtye etsii ilmeisesti uutta suuntaa, mutta kokonaisuus on hajanainen ja kappaleet eivät oikein toimi. Toki levyllä on hyvätkin hetkensä: vanhojen helvetin enkelien viimeisestä taistosta kertova "Golden Age Of Leather" ja mainio "Godzilla", joka nosti yhtyeen huipulle etenkin Japanissa.

*With a purposeful grimace
And a terrible sound
He pulls the spitting
High tension wires down
Helpless people on subway trains
Scream bug-eyed as he looks in on them
He picks up a bus
And throws it back down
As he wades through the village
Toward the center of town*

*Oh no, they say he's got to go
Go go Godzilla
Oh no, there goes Tokyo
Go go Godzilla
(Godzilla)*

"Spectres" levyä seuranneen vaisuhkon "Some Enchanted Evening" (1978) live levyn jälkeen Pearlman syrjäytettiin pois tuottajan roolistaan ja kului muutamia vuosia ennenkuin hänen nimensä jälleen näkyi BÖCin levyillä.

*Girl don't stop that screamin'
You're sounding so sincere
So much beauty
In the tracks of your tears
(Dr. Music)*

Seuraava LP "Mirrors" (1979) on edellisiä kaupallisempi. Sen kohokohtia ovat "The Vigil", sekä ensimmäinen kolmesta Michael Moorcockin BÖC:lle sanoittamasta kappaleesta, "The Great Sun Jester".

*They have killed the great sun jester
Who danced between the stars
They have stripped him of his manhood
Signs of Venus and of Mars
The cynics left him weeping
And the jackals left him torn
And the jester reaches out bind hands
He can touch the stars no more*

*And he took the stars in his hands
And as he scattered them he'd shout
"I'm the joker of the universe
I'm what it's all about."
Now he's dying in his grief
And the hard men dragged him down
They have killed the wild-eyed jester
They have killed the fireclown
(The Great Sun Jester)*

Parin heikomman levyn jälkeen "Cultösaurus Erectus" (1980) merkitsi onnistunutta paluuta raskaamman rockin pariin. Tämä sekä seuraava levy ovat BÖC:in tuotannossa scifin kannalta mielenkiintoisimmat. Moorcockinsa lukeneet tunnistavat varmasti mistä seuraava lyriikka kertoo.

*Black blade! Black blade!
Forged a billion years ago
Black blade! Black blade!
Killing so its power can grow*

*There's death from the beginning
To the end of time
And I'm the cosmic champion
And I hold a mystic sign
And the whole world is dying
And the burdens mine
And the black sword keeps on killing
'til the end of time
(Black Blade)*

Eräs BÖC:n parhaita puolia on heidän musiikillinen laaja-alaisuutensa. He eivät ole koskaan pelänneet käyttää erikoisiakaan ratkaisuja musiikissaan. Hyvä esimerkki on kappale "Monsters". Se alkaa raskaalla heavy riffillä, mutta vaihtuu välillä vauhdikkaaksi jatsiksi. Kappale kertoo avaruusaluksesta, jossa on matkustajina neljä miestä ja yksi nainen. Ja tietenkin alitajunnan hirviöt pääsevät valloilleen:

*We got our hands on this ship
And stowed away into the night
The four of us and Pasha dear
She to steer and we to fight*

*Federal rules and regulations
No more laughter left on earth
Outer space our one salvation
May god help us in our search*

*We went so fast that we grew younger
Put this ship on cruise control!
We all did our best with Pasha
But not as good as good ol' Joe*

*Love never should have entered
It was never in the plan
We were finally going to have her
And let Joe be damned...*

*Joe awoke from a stupor
It was clear something was wrong
He rushed in and found us with her
And in his rage he aimed his gun*

*One shot and it was over
Pasha smiled and then was gone...
(Monsters)*

"Fire Of Unknown Origin" (1981) jatkaa sekä tyylillisesti, että laadullisesti edellisen levyn jäljessä. Levyltä löytyy BÖC:n ehkä hienoin kappale: Moorcockin sanoittama "Veteran Of The Psychic Wars".

*You see me now, a veteran
Of a thousand psychic wars
I've been living on the edge so long
Where the winds of limbo roar
And I'm young enough to look at
And far too old to see
All the scars are on the inside
I'm not sure if there's anything left of me*

*Chorus:
Don't let these shakes go on
It's time we had a break from it
It's time we had some leave
We've been living in the flames
We've been eating up our brains
Oh, please don't let these shakes go on*

*You ask why I'm weary
Why I can't speak to you
You blame me for my silence
Say it's time I changed and grew
But the war's still going on dear
And there's no end that I know
And I can't say if we're ever
I can't say if we're ever gonna to be free*

Chorus

*You see me now a veteran
Of a thousand psychic wars
My energy is spent at last
And my armor is destroyed
I have used up all my weapons
And I'm helpless and bereaved
Wounds are all I'm made of
Did I hear you say that this is victory?*

*Don't let these shakes go on
It's time we had a break from it
Send me to the rear
Where the tides of madness swell
And been sliding into hell
Oh, please don't let these shakes go on
Don't let these shakes go on
Don't let these shakes go on
(Veteran Of The Psychic Wars)*

Kappale löytyy myös Heavy Metal elokuvan soundtrackilta ja levyiltä löytyy myös toinen luultavasti em. elokuvaa varten tehty kappale, Taarnasta kertova "Vengeance (The Pact)". Scifiä on myös haaksirikkoisesta avaruusmatkaajasta kertova "Sole Survivor".

*There walked a lonely man
Silent, mute, the only man
Not knowing how, not knowing why
Was he the sole survivor*

*Wind blew across the sand
He stood alone he had no plan
And with the last rays of the sun
He screamed aloud began to run*

*In his tears he sees his face
"I am the end of the human race
When I'm gone there'll be no trace
For I'm the sole survivor"*

*One night when years had passed
The skies shook from a fiery blast
And then a starship - saved at last
To come rescue the survivor*

*They beckoned him inside
But only now he would not ride
Instead he found a place to hide
For he was the sole survivor
(Sole Survivor)*

Rumpali Albert Bouchard oli yhtyeen ahkerin säveltäjä ja ilmeisesti hänen suuri osuutensa yhtyeen saamista rojalteista johti riitoihin ja lopulta Bouchardin eroon. Saadakseen aikaa seuraavan levyn tekemiseen he julkaisivat livetuplan "Extraterrestrial Live" (1982), joka on onnistunut ja komea näyte yhtyeen tasosta.

"Revolution By Night" (1983) on aikaisempaa enemmän suuntautunut AOR:ään päin ja on kahta edellistä levyä heikompi. Levyn valopilkkuja ovat kappaleet "Take Me Away" ja "Shadow Of California", jotka vielä tavoittavat vanhojen kappaleiden tunnelman.

*Fantasy fills my mind
To leave this place before my time
Release myself from earthly care
My dream may be your nightmare*

*I turn my hopes up to the sky
I'd like to know before I die
Memories will slowly fade
I lift my eyes and say
Come on take me away
(Take Me Away)*

"Club Ninja" (1985) on huonoin BÖC:n levyistä. Se sisältää lähes pelkästään hengetöntä AOR:ää. Bändissä on tapahtunut miehistön vaihdoksia ja huomattavan moni levyn kappaleista on ulkopuolisten tekemiä.

Tämän jälkeen yhtyeestä ei kuulunut pitkään aikaan mitään, kunnes vuonna 1988 ilmestyi "Imaginos". Sen piti alunperin olla Albert Bouchardin Sandy Pearlmanin lyriikoihin tekemä soololevy, mutta kun kalliiksi tullut levy ei alkanut tulla valmiiksi hommasi levyn tuottanut Pearlman vanhan kokoonpanon viimeistelemään sen. Tosiasiassa kuitenkin valtaosa levyn musiikista on sessiomuusikkojen soittamaa.

"Imaginos" on eräs parhaista BÖC:n levyistä. Se on teemalevy, jonka tarinan kehukset ovat seuraavat:

"Unimaailmasta, joka on maapallomme rinnalla ajassa ja avaruudessa, Näkymättömät (Les Invisibles) ovat lähettäneet agentin, joka uneksii historian unen. Rajoittamattomalla vallalla hänestä tulee 1800-luvun suurin näyttelijä. Monissa nerokkaissa valepuvuissa hän asettaa itsensä historian käännekohtiin, jatkuvasti muuttaen sen suuntaa ja koetellen kykyämme vastata pahuuden haasteeseen. Hänen nimensä on Imaginos."

Imaginos löytää meksikolaisesta tempelistä pahuuden voimia säteilevän mustan peilin, jonka hän tuo Englantiin. Peili myrkyttää Euroopan kansojen mielet ja johtaa lopulta ensimmäiseen maailmansotaan.

Kappaleet eivät ole missään tietysjärjestyksessä, sillä "Unessa ei ole aikaa, vaan ikuisuus. Jos ei ole aikaa, ei ole järjestystä. Imaginosin tarinassa kaikki tapahtuu yhtäaikaan". Lyriikat ovat Pearlmanin tyylin mukaisesti mystisiä ja vaikeaselkoisia eivätkä muodosta mitään selkeää tarinaa.

*In the presence of another world
You guess the things unguessed
In the fullness of another world
There is no emptiness*

*In the promise of another world
A dreadful knowledge comes
How even space can modulate
And earthly things be done
(In The Presence Of Another World)*

*I am becalmed in virtue
Lost to nothing on a bay of dreams
Warm weather and a holocaust
The tears of god flow as I bleed
Left to die by two good friends
Abandoned me and put to sleep
On a shore where oyster beds
seem plush as down
And ripe enough for the Luxor dream*

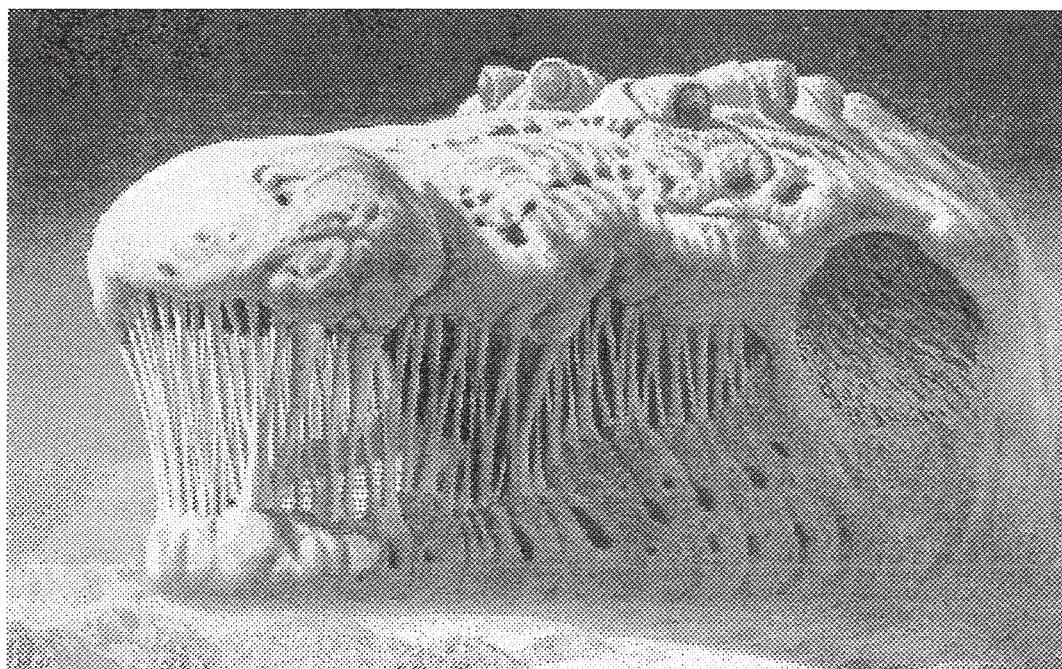
Tämä viimeinen on omistettu Pertsalle.
...You have become like they are.

*Recall the dream of Luxor
Our fluids will arrive
As if I call those schedules
Resuming to the morning tide
Where entry is by seaweed gate
I planned a plan of dreams
To lose myself in rebirth
No bodies at all it seems
(Blue Öyster Cult)*

"Imaginosin" on tarkoitus olla trilogian ensimmäinen osa. Nähtäväksi jää tuleeko sille vielä jatkoa.

"Imaginosin" jälkeen BÖC on elänyt hiljaiseloa. 80-luvun alun jälkeen bändin suosio on laskenut tasaisesti ja tällä hetkellä se on, nimensä mukaisesti, lähinnä vain asianharrastajien tuntema kulttibändi. Bändi on edelleenkin kasassa jossakin muodossa (mukana ainakin Bloom ja Roeser) ja uusi levy on ilmeisesti suunnitteilla vuodelle 1992.

*Then the door was open
and the wind appeared
The candles blew then disappeared
The curtains flew then he appeared
...saying don't be afraid
Come on baby
...and she had no fear
And she ran to him
...then they started to fly
They looked backward and said goodbye
...she had become like they are
She had taken his hand
...she had become like they are
Come on baby
...don't fear the reaper*

Pyydetään palauttamaan,
ellei vastaanottajaa tavoiteta

Jyväskylän Science Fiction Seura 42
Kauppakatu 1 B 18
40100 JYVÄSKYLÄ

